

Görünmez Zaman

Alice Hoffman

GÖRÜNMEZ ZAMAN
ALICE HOFFMAN

Özgün Adı: The Invisible Hour
© 2023 Alice Hoffman

© 2023 YAN PASAJ YAYINEVİ, İSTANBUL, TÜRKİYE

Tüm hakları saklıdır. Tanıtım için yapılacak kısa alıntılar dışında yayıncının yazılı izni olmaksızın hiçbir yolla çoğaltılamaz.

ISBN: 978-625-99386-9-1

Baskı: Kasım 2024

Çeviri: Seda Peker
Editör: Gözde Sayınsoy
Redaksiyon: Gonca Gül Kurtulmuş
Sayfa Tasarım: Bahadır Erşık
Kapak Tasarım: Deniz Yükselci Karagöz - Yiğit Karagöz

Baskı: Ana Basın Yayın Gıda İnş. San. ve Tic. A.Ş.
Mahmutbey Mh. Devekaldırımı Cd. 2622 Sk.
Güven İş Merkezi No: 6/13 Bağcılar/İstanbul
Sertifika No: 52729

YAN PASAJ YAYINEVİ
Acıbadem Mh. Acıbadem Cd. 124/10 Kadıköy/İstanbul
Sertifika No: 49450
info@yanpasaj.com
www.yanpasaj.com

Görünmez Zaman

Alice Hoffman

Çeviren: Seda Peker

YAN | PA
SAJ

Alice Hoffman, New York'ta doğmuş, Long Island'da büyümüştür. Adelphi Üniversitesi'nden mezun olduktan sonra Stanford Üniversitesi Yaratıcı Yazarlık Merkezinden burs kazanarak yüksek lisans yapmıştır. Hoffman, bugüne kadar otuzdan fazla roman, kısa hikâye koleksiyonu ve çocuk/ergen edebiyatı eseri kaleme almıştır. *Practical Magic* adlı romanı, Sandra Bullock ve Nicole Kidman'ın rol aldığı bir filme uyarlanmıştır. Eserleri yirmiden fazla dile çevrilen yazarın büyüleyici roman ve hikâyeleri okurlardan büyük övgü toplamaya devam etmektedir.

Seda Peker, Edirne'nin İpsala ilçesinde doğdu. İlk, orta ve lise öğrenimini Keşan'da tamamladıktan sonra, Boğaziçi Üniversitesi Çeviri Bilim Bölümünden mezun oldu. Hâlen İngilizce öğretmenliği ve kitap çevirmenliği yapmaktadır.

*O*n beş yaşına bastığım yıl bir haziran gecesinde hayatıma ikinci kez başladım. Adım hâlen Mia Jacob'dı, hâlen kan ve kemikten ibarettim ama o gece yola adım attığımda farklı bir geleceğe yürüdüm. Annemin buraya geldiğinde hissettiği gibi hissettim, yalnız ve karanlıkta.

Ay sarı, orman zifiri karanlıktı. Dağları, tarlaları ve buranın Batı Massachusetts olduğunu bilmeseniz, dünyanın sonuna geldiğinizi zannederdiniz. Bu bir bakıma doğrudu, en azından benim için. Aldığım her nefesin göğsümün içinde sarsıldığını hissedebiliyordum. Her bir kalp çarpıntısı yankı yapıyordu. Özgürlük, düşündüğünüz şey değil. Özgürlük soğuk, sert ve parlak. Her şeyi değiştirmek böyle hissettiriyordu işte. Külleri avuçlayıp rüzgâra savurmak.

Sabahleyin sığır tarlasında, herkesin önünde cezalandırılacaktım, itaat etmeyenlere ne olduğunu herkes görüp ibret alsın diye. Yalvarmam ve kendimi savunmam bekleniyordu. Affedilmeyi geçmişte istemiştim fakat artık başka biriydim. Nasıl kaçacağını bilen, görünmez olabilen, tek bir rüyanın bin gerçekten daha güçlü olduğuna inanan kızdım ben.

Sadece burada yaşadığım hayata sahip olduğumu sanıyorlardı oysa ben her kitap okuyuşumda başka olasılıklar keşfetmiştim.

Beni koyunlarla dolu ahıra kilitlediler. Yarının ne getireceğini düşünmemi söylediler bana. Ne var ki en uzak tarladaki barakayı yeniden inşa eden adamlardan bir çekiç çalmış ve ahırdaki samanın altına saklamıştım. Kaçmam gerekebileceğini hep düşünmüştüm.

Kilidi açmak için ellerim kabarıp kanayana kadar bir saat uğraşım. Sonuç alamadım ancak sonra, birdenbire, kilit ellerimde parçalanıverdi.

Gri bir tulum ve annemin kırmızı çizmeleri vardı üzerimde. Bir mahkûma benziyordum ve her zaman böyle olduğuma inanmıştım ama artık bu mümkün değildi. Uzun kızıl saçım, annemin mezarının başından ayrılmadığım bahar aylarında ceza olarak kesilmişti. Beni oradan zorla uzaklaştırmaları gerekmişti ve o sırada tutduğum eğrelti otları hâlen ellerimdeydi. Saçımın yine de çok güzel olduğunu, aynaya bakıp herkesten üstün göründüğümü düşünmeme yol açacak bir kibir unsuru olduğunu söylemişlerdi.

Bu sefer, ceza daha kötüydü. İhlal ettiğim kuralları gösteren bir rozeti iple asmışlardı boynuma. Günahkâr davranışlarım için G. Hakaret ve kargaşa için H ve K. Kaçınma ve topluma zararlı davranışlarım için K ve T. Hırs için H. Yarın bu harfleri koluma dağılayacaklardı ki cezamın sebebini asla unutmayayım.

Sahip olduğum kitapları bulmuşlardı. Shakespeare'in toplu oyunlarını. Genç kızken annemin favorisi olan The Blue Book of Fairy Tales'i. Emily Dickinson'ın mektuplarıyla şiirlerini. Fenerlerle dışarıdayım, kendimi arıyorum. Ne zaman şehre gitsem kütüphaneye gizlice girmeyi başarıyordum. Orada sihir olduğunu biliyordum. Orayı yok etmek için ellerinden geleni yapacaklarını da. Bu gece kitaplarımı yakmışlardı ve yarın beni cezalandırmayı*

* Emily Dickinson'ın ünlü bir sözü. Yeni bir yere taşındıktan sonra arkadaşına yazdığı mektuplardan bir alıntı. (e.n.)

planladıkları tarladaki alevlerin sülfürlü kokusunu hâlen alabiliyordum. Bir kitabım daha vardı, en çok sevdiğim kitap. Ahırda, bakmayı akıl etmedikleri bir yerde saklıydı. O benim hazinem ve haritamdı. Hayatımı kurtarmış olan kitaptı. Uzun zaman önce, kadınların kendi benliklerine ihanet etmedikleri için cezalandırıldıkları başka yerler de olmuştu. Ahırdan çıkıp karanlık tarlada koşarken Kızıl Damga*’yı göğsüme sıkı sıkı bastırdım. Bazen, bir kitabı okuduğunuzda, kendi hayatınızı okuyormuş gibi olursunuz. Bana olan da buydu. İlk sayfayı okuyunca aydınlandım. Kim olduğumu ve kim olabileceğimi gördüm.

Yanıma bir şey daha aldım. Bu, ofisteki dolapta bulduğum minik bir resimdi. “Al,” demişti ofisi ve okulu yöneten Evangeline onu bulduğumu görünce. “O değersiz şeyi kimse istemez.” Yastığımın altında sakladığım, mavi ve yeşil tonlarındaki bu suluboya resme her gece bakardım; bana her zaman dünyanın güzel bir yer olduğunu hatırlatırdı. Etrafımı saran yumuşak yeşil hava, uzun çimenlerde uçuşan ateş böcekleri ve ormanda tüm yabaniliğiyle açan beyaz alev çiçeğiyle karanlıkta bile güzeldi.

Köpeklerin hepsi beni tanıyordu, bu yüzden kapıya vardığımda beni durdurmadılar, havlamadılar bile. Ağaçların arasında yarasalar kanat çırpıyordu. Oldukça fazla yıldız olsa da onlara bakacak zamanım yoktu. Sık dikenli çaluların arasından geçtim. Fazla yaklaşmış olmalıyım ki birkaç yerim kanadı. Annem bizi burada tutan şeyin kilidini nasıl açacağını bilmiyordu ama ben farklıydım. Anahtar ellerimin arasındaydı: 1850’de ilk defa basılan bu kitap, hikâyemizi, bizi o ana kadar tanımış olan herkesten daha iyi biliyordu. Boynuma asılı rozeti, ikiye ayrıldığından emin olarak çekip çıkardım.

* Nathaniel Hawthorne tarafından 1850’de yazılan, asıl adı *The Scarlet Letter* olan kitap. Dilimize *Kırmızı Leke* olarak da çevrilmiştir. (e.n.)

Tarlaların arasından yürüyüp toprak yoldan indim ve yaşlı meşe ağaçlarının önünden geçtim. Ayıların dolaştığı Hightop Dağı uzakta, hâlen görüş alanımdaydı. Yapmam gerekeni biliyordum. Az eşyayla seyahat et. Arkana bakma. Sadece en çok ihtiyaç duyacağın şeyleri al yanına. Ormana girdim ve kasabaya doğru ilerledim. Burada doğmuş ve hayatım boyunca burada yaşamıştım ama bu artık sona ermişti. Eğrelti otlarıyla çam ağaçları arasında görünmez olacak, kimseye görünmeyecektim. Ağaçların yoğun, topraksız kokusunun yayıldığı sık ormanın içinden geçerken çizmelerimin altındaki kurumuş dallar ve yapraklar çıtırdıyordu. Bu bir şeyin sonu, başka bir şeyin başlangıcıydı.

Tüm peri masallarında, kurtarılan kız, kendini kurtaran kızdır.

Kasabaya ulaşınca yoldan aşağı koştum. Daha önce hiç koşmadığım kadar hızlı bir şekilde. Kapının açık olacağını bildiğim tek yere gittim. Anahtarı bulduğum yere. Güneş yükselmeden çok önce, onlar ahıra girip orada olmadığını görmeden önce, beni aramaya başlamadan önce kütüphanedeydim. Hayatım işte o an başladı.

BİRİNCİ KISIM
ŞİMDİ ve BURADA

BİRİNCİ BÖLÜM

TÜM EVRENDE

Ivy Jacob, Boston'lydı ve hayatı Beacon Hill'de geçmişti ama nerede büyüdüğü her sorulduğunda *ayın batısında** derdi. Bu ya da herhangi başka bir dünyada hiç var olmamış peri masallarına ait bu yeri açıklarken gülse de bunun gerçek olmasını ne kadar istediğini bakışlarından anlayabilirdi herkes. Louisburg Meydanı'nda, küçük bir park ve bahçeyle çevrili, her biri şehirdeki seçkin ailelerin özel mülkiyeti olan *Greek Revival*** tarzının hüküm sürdüğü bu kalburüstü bölgede, kendini hep bir yabancı gibi hissetmişti. Komşuların birbirleriyle konuşup konuşmaması çok da önemli değildi ama birbirlerine saygı duyup kurallara uyarlardı. Tepedeki diğer kızlar pileli etekle bebe yaka bluz giyer, ailelerinin sözünden çıkmaz ve Birch Okulu'ndan mezun olunca Wellesley ya da Mount Holyoke'a giderlerdi. Ivy ise farklıydı. Canının istediğini yapardı. Ailesi onun surat asıp durmasını, kısacık etekler giyerek kendini küçük düşürmesini, güzelliğini bir lanet gibi görüp saçını bir kesip bir maviye boyamasını, ne zaman akıl vermeye çalışsalar odadan hışımla çıkıp gitmesini hiç tasvip

* Peri masallarında tarif edilen diyar. *Güneşin doğusu ve ayın batısı*, diye geçer. (e.n.)

** Yunan canlandırmacılığı. (ç.n.)

etmiyordu. Gelgelelim, zeki bir kızdı ve her zaman iyi bir okur olmuştu. Ödevlerini ihmal etmesine, derslerde sıkıntıdan patlamasına, hatta sınıfta kalmasına rağmen kitaplara olan düşkünlüğü yüzünden Boston Kütüphanesi'nde saatlerce zaman geçiriyordu. Asi düşüncelerinden dolayı Thoreau'yu, karanlık ve trajik aşk hikâyeleri nedeniyle Brontë kardeşleri, romanlarıyla onu ağlatan ve hayat hakkında hiçbir şey bilmiyormuş gibi hissetmesine yol açan Toni Morrison'ı seviyordu.

Sahip olduğu birkaç değerli eşyayı ona çocukken verilen küçük bir mücevher kutusunda saklıyordu. Kutunun kapağı açıldığında, kendi etrafında dönerek dans eden bir dansçı çıkıyordu ortaya. İçinde ise incik boncuk, gümüş halka bilezikler, ebeveynleri tatil deyken gittiği konserin bileti ve hizmetçileri Helen Connelly'nin evinin anahtarından başka bir şey yoktu. Hiç çocuğu olmamış ve bu karardan hep pişmanlık duymuş olan Helen, aileyi yakından tanıyor ve Ivy'nin kendini ne kadar mutsuz hissettiğini biliyordu. O, Ivy yürümeye başladığından beri Jacob ailesinin yanındaydı ve onu kendi kızı gibi görüyordu. Ivy gerçekten kızı olsaydı, onu başarısız olduğu aşikâr o özel okuldan alır ve sevildiğini hissettirirdi.

“Acil durumlar için,” demişti Helen, Ivy'e anahtarı verirken. “Bana ihtiyacın olursa diye.”

Ivy teşekkür etmek için kollarını Helen'in boynuna dolamıştı. “Her gün acil bir durum...” diye fısıldamıştı. Gülümsemesine rağmen şaka yapıyormuş gibi görünmüyordu.

“Unutma,” demişti Helen ona. “Gece ya da gündüz. Ben hep buradayım.”

Siyah saçı ve gri gözleriyle Ivy gerçek bir güzellikti fakat büyüdükçe başa çıkılması giderek zorlaşıyordu, en azından annesiyle babasına göre. On altı yaşına geldiğinde, annesi onu başının belası olarak görüyordu. Liseye geçtiğinde notları berbattı, öğleden sonraya kadar uyuyordu, vejetaryen olmuştu ve ebeveyni sırf inat olsun diye onun böyle bir seçim yaptığından emindi. Ivy,

Harvard Yard'da John Harvard heykelinin ayağını kırmızıya boyayarak zarar veren bir grupla birlikte polis tarafından yakalanıp karakola götürülmüştü. Erkek arkadaşlarının ardı arkası kesilmiyordu, dahası kısa bir süre önce Noah Brinley adında, Harvard öğrencisi komşu çocuğuyla yatakta yakalanmıştı. Noah oldukça iyi bir aileden geliyordu, buna karşın davranışları kabul edilemezdi. Ailesi durumdan haberdar bile değildi -o bir erkekti sonuçta- ama Ivy birkaç hafta cezalandırılmıştı. Gerçi annesiyle babası daha dikkatli olsaydı onun Public Garden'da ya da Noah'nın yurt odasında geçirdiği gecelerin ardından dönüş yolunda, Beacon Caddesi boyunca yürüdükten sonra eve gizlice girdiği soğuk sabahlarda salondaki halının üzerine bıraktığı nemli ayak izlerini görebilirlerdi.

Ivy, neler olup bittiğini eylül ayına dek fark etmedi, fark ettiğinde ise aradan üç ay geçmişti. Daha önce adet döngüsünde düzensizlik yaşasa da bir gün, içinde bir şeyin hareket ettiğini hissetti. Kimse onunla doğum kontrolünü konuşmamıştı ve bu konuda Noah'ya güvenebileceğini düşünmüştü fakat Noah hiçbir zaman sorumluluk alan biri olmamıştı. Şimdi Ivy kendini koca bir deniz yutmuş gibi hissediyordu... İçinde yükselen bir dalga, kalbiyle karşılıklı atan başka bir kalp vardı sanki. Bir bebek sahibi olmayı aklından bile geçirmemiş, çocuklar ilgisini hiç çekmemişti ama dünya üzerinde önem verdiği şeyler artık değişmişti.

Öğrenciler Harvard'a dönüyordu, bu yüzden Noah'yı yurt odasında valizini boşaltırken buldu. Noah bütün yaz uzaktaydı, ailesiyle Fransa'da seyahat etmişti ve Amerika'ya döndükten sonra onunla hiç iletişim kurmamıştı. Gerçek şu ki ilgisini çeken başka kızlar vardı, Ivy kadar sorunlu olmayan ya da cinsel konularda daha becerikli kızlar.

Noah uzun boyu ve kızıl sarı saçıyla yakışıklıydı. "Hey," dedi tereddütle, onu kapıda görünce. Ivy daha dolgun görünüyordu ve

yüzünde büyülenmiş gibi tuhaf, dalgın bir ifade vardı. “Burada ne arıyorsun?” diye ekledi, ihtiyatlı bir duraksamanın ardından.

Ivy hayatlarının değişmek üzere olduğunu, birbirleri için yaptıklarını, mutluluğun onların olacağını söylemek için oradaydı. Ama hamile olduğunu açıkladığında Noah hiç tepki vermedi. Fazla içtiği zamanlardaki gibi ifadesiz, donuk görünüyordu.

Ivy onunla kaçmak istediğini söylediğinde Noah oda arkadaşının gelme ihtimaline karşın kapıyı sertçe kapatıp “Sesini alçalt,” dedi ve o an sesi Ivy’nin babasının sesi gibi çıktı.

Ivy birbirlerine âşık olduklarını sanmıştı, birbirlerine söyledikleri buydu fakat şimdi, onun karanlık bakışları karşısında yanılmış olabileceğini düşünüyordu. Doğrusunu söylemek gerekirse bu bakışı daha önce babasında da görmüştü. Hayal kırıklığıyla dolu ve mesafeli. Noah hâlen odada onunlaydı ama çoktan çıkıp gitmiş gibiydi.

Yakışıklı yüzünü asarak, “Sence ben kaçıp gitmeyi gerçekten düşünür müyüm?” dedi soğuk bir şekilde. “Üniversitede ikinci yılım. Bu yıl önemli. Bunu mahvetme.”

Ivy karmaşa dolu bir dünyaya terk edilmiş küçük bir kız gibi hissetti. Bütün o asi kız imajına rağmen aslında Noah birlikte olduğu ilk erkekti. Doğum kontrolü konusunda yardım almak için aile doktoruna gidememişti çünkü adam anında annesine yetiştirirdi. Bir kliniğe gitmeye karar verdiğinde ise kapının önündeki eylemcileri görüp aralarından geçemeyecek kadar heyecanlanmıştı. “Birlikte olmamızı istediğini sanıyordum.”

Noah, anne babasının itibarına muhtaçtı ve Ivy’nin verdiği bu haber onları inanılmaz öfkelen-dirirdi. Kim bilir hangi bedeli ödemesi gerekirdi? Babası araya girmeseydi Harvard’a asla başlamazdı. “İnsanlar değişir,” dedi kendinden emin bir tavırla. Babasının bunu söylediğini daha önce pek çok kez duymuştu.

Artık Ivy hakkında ne hissettiğinden bile emin değildi. Aşk ne demektir? Ivy güzeldi fakat başlangıçta eğlenceli olan şeyler -buz

gibi ve kirli olmasına rağmen Charles Nehri'ne atlamak, Charles Caddesi'ndeki dükkânlardan bir şeyler çalmak, Boston Parkı'nda gecenin bir vakti sevişmek- şimdi ona çocuksu geliyordu. Ivy be-
bekten kurtulabilir ya da onu doğurabilirdi; bu tamamen onun kararıydı. Noah'nın bununla ne ilgisi vardı?

“Yani,” dedi Noah. “Ne diyebilirim ki? Nasıl istersen öyle yap.”

“*Ben* nasıl istersem mi?” Ivy kulaklarına inanamıyordu. “Senin yaptığın gibi mi? *Sen* nasıl istersen öyle?”

Noah bir adım geri çekildi. Ivy'nin gri gözleri bir kedinin gözlerine benziyordu. Onun gibi bir kızın ne yapabileceğini asla tahmin edemezsiniz. Çok duygusaldı. Ne zaman parlayacağını kestiremezsiniz. Noah'nın anne babasına telefon ederek ya da kapılarına dayanarak yardım dilenebilirdi. Ona şantaj yapabilir, onu gizlice takip edebilir, Harvard Yard'da pusuya düşürmeye çalışabilirdi. Noah'nın düşünmesi gereken bir geleceği vardı ve Ivy geçmişinin bir parçası olmuştu bile. Muhtemelen gelecek yıllarda onu hatırlamakta bile güçlük çekecekti.

“Bak, dersim var,” dedi sinirli bir şekilde, kötü davrandığının ve anlayışlı olmadığını farkında değildi. “Herkesin dünya kadar vakti yok.”

Bu işin bittiği gerçeğine sırtını yaslayıp öfkeli bir şekilde oradan uzaklaştı. Hayal kırıklığına uğrattığı ilk kız Ivy değildi, son da olmayacaktı. *Bu senin sorunun, benim değil*, demeyi isterdi fakat bunun yerine öylece ortadan kaybolmak daha kolaydı. Köşeyi döndüğünde, Ivy unutulmuştu bile.

Ivy bir hafta bekledi ama beklemek hiçbir şeyi kolaylaştırmıyordu. Rüyalari onu gecenin ortasında uyandırıyordu. Giysileri artık dar geliyordu. Nihayet durumu anlattığında babası onu tokatladı, bu yaptığı sonsuza dek pişmanlık duymasına yol açacak içgüdüsel bir tepkiydi.

Normalde hemen şiddete başvuran bir adam değildi ama olan olmuştu ve şimdi kızı ona bir yabancıymış gibi bakıyordu. “Ne düşünüyordun?” dedi kısaca, endişeliydi. Ardından ona, hayatını mahvetmeye, annesini öldürmeye, aile işini batırmaya mı çalıştığını sordu.

“Bir bebeğim olacak,” dedi Ivy ona. “Bana yardım edeceğini düşündüm.”

Bir çocuk gibi odasına gönderildiğinde anne babasının salonunda tartıştığını duydu. Odasından gizlice çıktı ve nasıl bir plan yaptıklarını dinlemek için merdivene tünedi. Kaderine karar vermişlerdi bile. Utah’ta tecrit olarak bahsettikleri bir okula gönderilecekti ve bebek doğduğunda evlat edindirilecekti. Tartıştıkları onun bedeni, onun geleceği olmasına rağmen tüm bunlar kendilerine aitmiş gibi davranıyorlar, bir felaket yorumladıkları şeyi kontrol altına almaya çalışıyorlardı.

Ivy bir valiz hazırladı ve anne babasının yatmasını bekledi. Sonra üç kat aşağı, ön kapıya indi. Ona her zaman nazik davranmış olan Helen’a bir not bırakabilir, hatta mücevher kutusundan anahtarı alabilir ve metroya binip Helen’ın yaşadığı Güney Boston’a gidebilirdi fakat sağlıklı düşünemiyordu. Tek istediği, ailesinin hayatını yönetmesine izin vermemek için hızla buradan kaçmaktı. Bebeğini almalarına engel olacaktı. Çıkarken ön kapı açık kalmıştı ama umurunda değildi. Oysa ailesi eşyalara ne de çok kıymet verir, kapıyı iki kez kilitlemeye dikkat ederdi. İnsanın arzularına ya da hayallerine saygı duyulmaması nasıl bir şeymiş, şimdi göreceklardı. Geri dönmeye niyeti olmadığını anlayacaklardı.

Ivy kaderinin kendi ellerinde olduğunu fark edince titremeye başladı. Yine de Harvard Meydanı’na gitti ve gençlerin takılmak ya da uyuşturucu satın almak için toplandığı metro istasyonunun yakınındaki tuğlaların üstüne bağdaş kurarak oturdu. Sırtını duvara dayadı, valizini bacaklarının altına yerleştirdi. Uzun siyah

saçı beline kadar iniyordu, üzerinde mevsime göre ince kaçtığı henüz fark ettiği bir kot pantolonla ceket vardı. Eylül geceleri serin olurdu ve zaman öyle hızlı geçiyordu ki.

Noah'yı gizlice takip etmeyi umuyordu; fikrini değiştirmesini çok istiyordu ancak Noah orada değildi... Kaldı ki onu meydanda görecekti olsa yanından öylece yürüyüp geçerdi. Yollarının tekrar kesişmesi hâlinde, hiçbir şekilde onunla muhatap olmamaya kararlıydı. Ona hiçbir şey borçlu değildi ne de olsa. Öylece gözlerini kaçırıp onu görmezden gelecekti. Nitekim bunu çoktan yapmıştı bile.

Ağır görünen sırt çantasıyla bir kız, Ivy'nin yanına oturdu. "Hey, nasılsın?"

"Sence?" Kızın gözyaşlarını fark ettiğini anlayınca utandı.

"Bu dünya çok acımasız olabilir," dedi kız.

Ivy gözyaşlarını sildi. Ağlamak ne işe yarayacaktı? "Bir yerlerde mutlu birileri olmalı..." diye mırıldandı, buna inanmasa da.

"Mutlular," dedi kız. "Ve nerede mutlu olduklarını biliyorum."

Ivy'nin yeni arkadaşı Kayla'ydı ya da en azından o kendisini böyle adlandırıyordu. Eskiden başka bir adı -anne babasının ona verdiği bir isim- vardı ama bunun artık bir önemi yoktu. Kayla, Batı Massachusetts'e gidiyordu. Orada insanların oldukları gibi saygı gördüğü ve çocuklardan ebeveynlerin istedikleri kişi olmalarının beklenmediği bir Topluluk duymuştu. Bu Topluluk kimseni yargılamıyor ve elindeki her şeyi paylaşıyordu. Kayla buraya, Harvard Meydanı'na insanlardan otobüs bileti almasına yetecek kadar para toplamak için gelmişti.

Ne var ki kimseden para dilenmesine gerek yoktu. Ivy'de babasının kredi kartı vardı ve babası henüz iptal ettirmemişti. Birlikte Charlie'nin Mutfağı'ndan patates kızartması sipariş edip yeni ayakkabılar satın aldılar. Ardından şehir merkezine gittiler ve Ivy, Greyhound Otobüs Terminali'nde American Express kartı çöp kutusuna atmadan önce iki otobüs biletine yetecek kadar para